

případě o vál. poškozence v techn. smyslu § 1 zák. č. 199/1919, tedy o osobu, která byla deklaratorním výrokem příslušného úřadu uznána vál. poškozencem a které v této vlastnosti byl důchod přiznán. O takový případ zde zřejmě nejde, což došlo v nař. rozhodnutí i výrazu tím, že úřad vyslovil, že nelze použítí předpisu § 29 odst. 3 zák. o vál. poškozencích, na který navazuje § 10 vl. nař. č. 181/1922.

Není proto výrok žal. úřadu, který nepřipustil st-le k nové lék. prohlídce se zřetelem k pravoplatnému dřívějšímu výroku, že není vál. invalidou, v rozporu s cit. §em 10 a je námitka stížnosti, to tvrdící, bezdůvodná. Je-li však ve shodě se zákonem, že st-li nová prohlídka povolena nebyla, pak ovšem není ani vadou, že provedena nebyla a je i výtka vadnosti řízení stížností vznesená bezdůvodná.

Č. 7742.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: * Sousedé (§ 25 živn. ř.) mají právní nárok na to, aby zachována byla při provozování živnosti omezení, stanovená v živn. policejním konsensu v jejich individuálním zájmu, zejména na jejich podnět, a mají proto v řízení o zachování omezení těch postavení strany.

(Nález ze dne 11. února 1929 č. 24.843/27.)

V ě c: Josef B. v K. proti ministerstvu obchodu o legitimaci ke stížnosti.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Osp v K. zamítla výměrem ze 3. ledna 1925 st-lovu stížnost, podle níž truhlářská dílna Frant. D. není ve stavu odpovídajícím živnostenskopolicejnímu konsensu z 9. října 1916, majitel její nezachovává podmínek tohoto konsensu a obtěžuje provozem sousedstvo nepřipustnou měrou. Zamítnutí stížnosti bylo odůvodněno tím, že při re-visi závodu nebylo shledáno závad. Odvolání z výměru toho zsp v Praze nevyhověla, ježto ani opětne provedenou prohlídkou provozovny nebylo zjištěno, že by závodu bylo užíváno způsobem odporujícím podmínkám, za kterých byl závod schválen. Další odvolání zamítlo min. obch. nař. rozhodnutím jako nepřipustné z toho důvodu, že provozovna byla již živn. úřadem pravoplatně schválena, takže proti podnikateli nelze postupovati leč zavedením trestního řízení v případě nezachování podmínek konsensu. Proti osvobozujícím nálezům při přestupcích, které stihá úřad z úřední povinnosti, nepřísluší pak nikomu odvolací právo.

O stížnosti nss uvážil:

Žal. úřad upřel st-li postavení strany, vycházeje z právního názoru, že majitele schválené živn. provozovny lze donutiti k zachování pravoplatně mu uložených konsensních podmínek jen v řízení trestním, jež koná se z povinnosti úřední, a v němž nikomu, tedy ani st-li jako sousedovi, legitimace k opravnému prostředku proti osvobozujícímu nálezu nepřísluší.

S tímto právním názorem souhlasiti nelze. Řízení zahájené proti majiteli živn. provozovny za tím účelem, aby zachovával podmínky v živn.-polic. konsensu mu pravoplatně uložené, nemusí míti nezbytně povahu řízení trestního, neboť účelu toho lze podle okolností dosáhnouti i jinými prostředky než trestním zakročením. Podstata onoho řízení záleží v tom, aby na majitele živn. provozovny bylo působeno tak, aby byl donucen plniti to, co úředním aktem (konsensem) pravoplatně bylo mu uloženo. Má tedy řízení ono povahu řízení donucovacího, exekučního. Také v daném případě nedomáhal se st-l jako soused svým podáním toho, aby Frant. D. jako majitel živn. provozovny byl odsouzen pro neplnění konsensních podmínek, nýbrž aby byl donucen, aby zachovával podmínky pravoplatným konsensem mu uložené. Trestní řízení proti majiteli provozovny podle spisů zavedeno nebylo, a rozhodnutí nižších stolic, vydaná o stížnostech st-lových, ani formou ani obsahem svým nemají také právní povahy osvobozujících nálezů trestních, nýbrž vyřizují meritorně ony stížnosti st-le jako souseda.

Z ustanovení §§ 30 a 34 živn. řádu vyplývá, že sousedé v řízení o schvalování provozoven, a to i takových, které nepodléhají ediktálnímu řízení, jsou stranami (srovn. Budw. 1955 A, 2508 A, 6519 A a j.). Jestliže v rámci ochrany veř. zájmu sousedé v tomto řízení uplatnili úspěšně své individuální zájmy zejména tím, že z jejich podnětu a na jejich zakročení v živn.-polic. konsensu uloženy byly majiteli provozovny pravoplatně jisté podmínky a zájmy sousedů byly takto jako oprávněné uznány, pak konsensem tím založeno bylo pro sousedy právo a vznikl jim materiálněprávní nárok na to, aby při provozování živnosti byla zachována omezení stanovená v konsensu v jejich uznaném individuálním zájmu (srov. Budw. 11.282/97, 4823 A). Jestliže však soused takového subj. nároku na ochranu svého individuálního zájmu z pravoplatného konsensu nabyt, pak nelze mu upíratí oprávnění, aby nárok ten také v řízení správním uplatnil, t. j. u živn. úřadu zakročil, aby majitel schválené živn. provozovny by donucen, aby pravoplatně mu uložené podmínky konsensu v zájmu sousedově konsensem tím uznaném plnil, a aby proti zamítavým rozhodnutím nižších stolic domáhal se nápravy oprávněným prostředkem u min. obch. jako nejvyšší stolice ve věcech živn. (§ 143 živn. ř.).

Vyslovil-li žal. úřad, že odvolání st-lem k němu podané je pro nedostatek jeho procesní legitimace nepřipustné a zamítl-li je z toho důvodu, založil své rozhodnutí na nesprávném, zákonu se příčícím, právním názoru.

Č. 7743.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. * K »služebním příjmům« ve smyslu § 151 plat. zák. náležejí i příjmy z titulu náhrady služebních výloh podle § 147 plat. zák. (in concr. diety z titulu vedení dvojí domácnosti podle usn. vlády z 27. července 1920). — II. * Pro nárok na náhradu jízdného v případě návštěvy rodiny ve smyslu čl. XI. usnesení vlády z 27. července 1920 jest rozhodným místo, které jest bydlíštěm rodiny zaměstnancovy.

(Nález ze dne 11. února 1929 č. 639.)